

Ο Κ Ω Δ Ω Ν

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἐκδίδεται ἀπαξ

τῆς ἐβδομάδος.

Τιμὴ Συνδρομῆς

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν τῷ Τυπογρα-

ἀνά Τριμηνίαν δραχμὰς 2.

φείῳ Η ΙΟΝΙΑ.



Δικηλογος.

Λάζαρος καὶ Δόκτωρ Ἡσύχιος.

Λάζαρος. — Καλῶς ὄριστε! καλῶς ὄριστε!

Ἡσύχιος. — Καλὴ ἡμέρα καλὴ ἡμέρα κύριε Λάζαρε!

Λάζ. — ὦ! μὲ τιμάτε πολὺ... εἶμαι ἄπερδεμένος πῶς νὰ σὰς ἀνταποδώσω τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ κάνατε καθίσετε... καὶ δὲν τολμῶ νὰ σὰς εἰπῶ νὰ καθίσετε εἰς τὴν θέσιν μου, μ' ὄλον ἔτι, καθὼς ἀκροῦ, ἢ τάξι; τὸ θέλει νὰ καθίσουν τοὺς ξένους εἰς τὴν πολτρώνα τοῦ νοικοκύρη· ἀλλὰ ἐγὼ πολτρώνα δὲν ἔχω, καὶ αὐτὸ τὸ σκαμνὶ ποῦ κάθομαι δὲν πρέπει εἰς τὴν ἀφεντιά σου... καθήστε λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν ἀχυρένια καθικλῶ... καὶ συμπαθίστε με ὅπου εἶναι ὀλίγο φαωμένη.

Ἡσ. — Αἰ! ποῦ πότε κ' ἐδῶ ἐγένηκες τόσο περιποιητικὸς κ' τόσο ταπεινός; Τώρα ἀλλάξαμε σύστημα· καὶ σὺ ὀλημένα εἰς τὸν «Κώδωνα» δὲν γράφεις συμπλεόντας τὴν ἰσότητά;

Λάζ. — Ἄ ναῖσκε! ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ πάντοτε μεθάσθηκα τοὺς προκομμένους, καὶ ἐπομένως ἐσεθάσθηκα καὶ τὴν φεντιά σου, διότι ἐνθυμούμαι ὅπου μία φορὰ ποῦ ἔαβα τὴν τιμὴν νὰ ἔλθω εἰς τὸ σπίτι σας ἐπέρασα τρώτο, δεῦτερο δωμάτιον, καὶ τέλος ἐμπήκα εἰς τὸ ροφεῖον σου, καὶ ὅλοι οἱ τοιοῦτοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ βιβλιοθήκας, τόσο ὅπου εἶπα δὲν βαρύνεται ὁ ἄνθρωπος νὰ διαβάσῃ!

Ἡσ. — Αἰ! ὀλημένα καὶ τί ἀξίζουσε τώρα τὰ βιβλία!; Τώρα κάθε ἀθῆς ἄνθρωπος βγαίνει εἰς τὸ φερό καὶ κάνει τὸ διδάσκαλο χωρὶς ν' ἀνοίξῃ ποτὲ βιβλίον.

Λάζ. — Αὐτὸ ἔμπον νὰ ᾄται κακὸ, καὶ ἴσως ἐννοεῖ; νὰ πῆς καὶ γὰρ...

Ἡσ. — Οὐο! περὶς πούσαι ἀμέσως ἐπειρά-

χθες σου ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σε προσβάλω, διότι ἤξεύρω ὅτι εἶσαι ἀθῶος ἄνθρωπος.

Λάζ. — Εὐχαριστῶ! ἀλλὰ ἤθελα νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν πταίμε ἐμεῖς οἱ ἀγράμματοι, πταίτε σεῖς οἱ προκομμένοι, ὅπου βαστάτε κρυμμένους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς ὑμῶν, ἀλλὰ τὸν σιδάρο, ὅπου ἔχει τὰ πλοῦτη τῆς γῆς, ἀλλὰ νὰ τὰ κάμωρον.

Ἡσ. — Μὰ τί νὰ κάμουμε, ὅπου ὁ κόσμος πλέον δὲν μὲς ἀκούει;

Λάζ. — Ὁ κόσμος δὲν σὰς ἀκούει, καὶ δὲν θὰ σὰς ἀκούσῃ ποτὲ, διότι κάποιος ἀπὸ σας συμβουλεύουσε καὶ ἀπαιτοῦσε πράγματα τὰ ὅποια εἶναι πλέον σαρκωμένα ἀπὸ κάτι παλιόβιβλα τὰ ὅποια θὰ ἔχῃ καὶ ἡ ἀφεντιά σου εἰς ἐκεῖναις ταῖς θεοραταῖς βιβλιοθήκας.

Ἡσ. — Τὸ καταλαβαίνω καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ μυκλὰ τῶν ἀνθρώπων ἀλλάξαν· τὸ αἰσθάνομαι καὶ τὸ βλέπω κάθε ἡμέρα. Μία φορὰ ἐνθυμούμαι ὅπου ἐπερνούσαν ἡμέραι, μῆνες, καὶ χρόνια καὶ δὲν ἀκούεις κἀνέανε, οὔτε μικρὸν οὔτε μεγάλον, νὰ ὀμιλῇ πολιτικά, καὶ πολλὰ ὀλιγώτερο νὰ ἀναφέρῃ κάποιον ζητήματα δύσκολα, μπερδεμένα, καὶ τὰ ὅποια μοναχὰ ἐμεῖς οἱ προκομμένοι ἐμποροῦμε νὰ καταλάβουμε καὶ νὰ λύσουμε· τώρα πᾶς εἰς ἕνα σπίτι γιὰ νὰ περάσῃ μίαν ὥρα, κ' ὕστερα ἀπὸ ἄλλο νάσου ἐρχεται ἡ ὀμιλία γιὰ τὰ πολιτικά. «Πῶς σου φάνηκε» λέει ὁ ἕνας «τὸ ἄρθρον τῆς δεῖνα ἐφημερίδος; «τί ἔκαμε, τί κάνει ἢ τί θὰ κάμῃ ὁ δεῖνα βουλευτής;» λέει ὁ ἄλλος· ὁ τρίτος πετιέται καὶ σοῦ ὀμιλεῖ, περὶ Προπαγάνδας, περὶ Καμαρίλλας, ἕνας ἄλλος πάλαι σοῦ βγαίνει με ταῖς ἐκβολὰς τοῦ Λαζάρου, καὶ δὲν περιγράφου — γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ τὸ ἐλεεινότερον εἶναι ποῦ ἡ γυναῖκες, παῖδια καὶ κορίτσια, μπαίνουν καὶ αὐταῖς εἰς τέτοιαις ὀμιλίαις.

Λάζ. — Καὶ γὰρ αὐτὸ κλαίει;

Ἡσ. — Καὶ πῶς νὰ μὴ κλαίω; ὁ κόσμος εἶναι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ Ι. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΔΙΣΤΥΛ 44,00 γρ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ἔνου κάτω· αὐτὴ ἡ πολιτικομανία ἐκυρίευσεν ὅλο τὸν κόσμον· εἰς τὰ καφενεῖα — μού λένε, γιατί ἐγὼ δὲν πηγαίνω ποτέ μου εἰς καφενεῖα ...

Λάζ. — Σοῦ ἀρᾶσαι ὁ καφές ὁ σπιτίτιος, καὶ μὲ δίκχο.

Ἡσ. — Ναι ... εἰς τὰ καφενεῖα, — ὁποῦ τώρα εἶναι πλήθος — ἀντὶς νὰ μιλοῦνε καθέννας γιὰ τὴ δουλειά του — ἢ ἂν θέλῃς νὰ διαβάζουσι καὶ κάπου κάπου κάποιαν ἐφημερίδα διὰ νὰ διασκεδάζουσι, ὁμιλοῦν μεγαλοφώνως, συζητοῦνε καὶ τσακόνονται διὰ τὰ πολιτικά, γιατί μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ τόπος εἶναι χωρισμένος εἰς κόμματα.

Λάζ. — Καὶ δὲν τὸ χαίρεσαι, προκομμένη ἄνθρωπε, ὁποῦ ὁ κόσμος ἐξύπνισε, ὁποῦ καθέννας προσπαθεῖ νὰ γνωρίζῃ τὰς ὑποθέσεις ὁποῦ ἐνδιαφέρουν ὅλους, καὶ ὁ τόπος δὲν συγχωρεῖ νὰ τὸν κυβερνοῦνε τρεῖς τέσσεροι χωρὶς νὰ δώσουν λόγον ἀπ' ὅ,τι κάνουν;

Ἡσ. — Ἄς ἦναι· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα νὰ γένη μὲ ἡσυχία, χωρὶς κρότο, χωρὶς βρῖσαις ...

Λάζ. — Ἄ! σὲ ἐκατάλαβα· τώρα ἐκατάλαβα διατί μου ἔκαμες τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῆς τὸ φτωχὸ Τσαγκαρικό μου· ἤξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι κάποιοι ἀπὸ σᾶς μὲ κατηγορεῖτε διότι, καθὼς λέγετε, κακολογῶ καὶ ὑβρίζω ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν δέχονται ταῖς ἰδέαις μου.

Ἡσ. — Ἐμάντεψες· διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σ' εἶπω, νὰ σε παρακαλέσω νὰ παύσῃς αὐτὸ τὸ σύστημα σου, διότι μὲ τοῦτο ἐπαρκείνεσαι καὶ ἄλλους νὰ ἀκολουθήσουσι τὸ παράδειγμά σου, καὶ τοῦτο φέρνει σκάνδαλα.

Λάζ. — Οὐαὶ εἰς ἐκείνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται τὸ σκάνδαλον! Ἐγὼ, κύριε Ἡσύχιε, δὲν θέλω νὰ σε πικράνω, ἀπ' οὗ ἐκαταδέχθηκα νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπιτί μου· καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ ὑποθέσω ὅτι κλεισμένος μέσα εἰς τὸ γραφεῖον σου καὶ στενοχωρημένος ἀπὸ τὰ βιβλία σου, δὲν ἐκατάλαβες τί ἐγείνει καὶ τί γίνεται εἰς τὸν τόπον σου, καὶ διὰ τοῦτο συγχώρεσέ με νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ποίους τὸ σκάνδαλον γένηται καὶ διατί ὁ «Κώδων» ὑποχρεώθηκε νὰ φωνάζῃ κάθε Κυριακὴ οὐαὶ, οὐαὶ εἰς ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους τὸ σκάνδαλον προέρχεται!

Ἡσ. — Ἀγάλι ἀγάλι θὰ τοὺς στείλῃς εἰς τὴν Κόλασι λοιπόν;

Λάζ. — Ναι, εἰς τὴν Κόλασι τῆς κοινῆς γνώμης, καθὼς τὴν λέγετε ἐσεῖς οἱ προκομμένοι ... Αἱ! κύριε Ἡσύχιε, μέσα εἰς τὴν ἡσυχία σου δὲν ἐκατάλαβες· τί ἐζήτησαν νὰ κάμουν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔνωσι κάποιοι ἄνθρωποι καὶ τί ζητοῦν νὰ κάμουν ἀκόμα. Ἐχῶ βέβαια ἀκουστὰ τοὺς δύο καβαλιέρηδες, τὸν μεγάλον καὶ τὸν μικρὸν, τὸν ξένον καὶ τὸν ἐντόπιον, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ ὁ ἀέρας ἐφύσῃ γι' αὐτοὺς καλὸς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — καὶ πῶς συνέβηκε τοῦτο δὲν θέλω τώρα νὰ τὸ ἐξετάσω καὶ ἴσως τὸ ἐξετάσω ἀργότερα, ἐάν χρειασθῇ — ἐνόμισαν ὅτι εἰμποροῦσαν νὰ κυριεύσουσι μόνον τοὺς τὸν τόπον, νὰ κάμουν αὐτοὶ βουλευτὰς, δημάρχους, δημοτικούς συμβούλους, ἀ-

στυνόμους, καὶ νὰ βάλουν καὶ εἰς τὰς θέσεις ὅλους τοὺς φίλους των καὶ τοὺς συγγενεῖς των, καὶ νὰ κατάρτρουσι ἐκείνους ὅσοι δὲν τοὺς προσκυνοῦνε.

Ἡσ. — Πάει νὰ πῆ ὅτι αὐτοὶ ἐπροσπάθησαν νὰ κάμουν ἓνα κόμμα, καὶ ἐσὺ τὰ κόμματα τὰ παραδέχεσαι· σὺ δὲν εἶσαι καθὼς εἶμαι ἐγὼ, ὁ ὁποῖος λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν κόμματα.

Λάζ. — Τὰ θέλω τὰ κόμματα, διατί τὰ θέλει ἡ φύσις τῶν πραγμάτων, διότι εἶναι ἀδύνατον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ συμφωνοῦνε εἰς τὴν πολιτικὴν καθὼς καὶ εἰς τ' ἄλλα· ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀνομάσω κόμμα ἐκεῖνο τῶν δύο καβαλιέρων.

Ἡσ. — Διατί;

Λάζ. — Ἐπήγαινα νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἂν δὲν μὲ εἶχες διακόψει. Πρῶτον, ὁ ἀνεμος ὁποῦ ἐφύσῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας δὲν ἔπρεπε νὰ φουθήσῃ, διότι ἡ Ἀθήνα, πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν ἔπρεπε εἰς τὴν Κέρκυρα, ἢ ὁποία τόσον ἀγωνίσθηκα καὶ ἐθυσίασα διὰ τὴν ἔνωσι, νὰ φουσκώσῃ τὰ παντὰ τοῦ πλοίου ὁποῦ ἔχει Καρaboκῆρη τὸν ἀθηνωτικὸν πρῶτον καβαλιέρην καὶ δεῦτερον τὸν ἀθηνωτικώτερον ἀφέντην τῆς Ἄφρας. — Δεῦτερον· δὲν εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀναγνωρίσω ὡς κόμμα συντροφιά ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ ὑπάρχουν πολιτικῶς, κολακεύουν τὰ ξενικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα περιέχει ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας, ἂν εἶχαν ὀλίγον πατριωτισμὸν, ἔπρεπε νὰ προσπαθήσουν νὰ τὸ ἐξολοκώσωσι καὶ νὰ ἐκκαθαρίσωσι τὸν τόπον ἀπὸ τῶν ὑποφύλων καὶ τῶν ὑποφύλων. Δὲν εἰμπορῶ νὰ χωνεύσω, ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, αὐτοὺς τοὺς φουσκωμένους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι λέγουσι ὅτι αὐτοὶ μόνον εἶναι τίμιοι, ὅτι αὐτοὶ μόνον γνωρίζουν νὰ προστατεύσουν τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, καὶ ὅτι ὁποῖος δὲν τοὺς κολακεύει καὶ δὲν τοὺς προσκυνάει εἶναι ἐχθρὸς τοῦ τόπου.

Ἡσ. — Ἄς ἦναι· ἔχε ὅποια φρονήματα θέλεις· μοναχὰ μὴν ὑβρίζῃς, μὴν περιπαίζῃς αὐτοὺς καὶ τοὺς φίλους των.

Λάζ. — Ὑβρίζω;! ... μήπως μὲ τὴν ἐφημερίδα μου τοὺς ἐφορτώθηκα εἰς τὰ ἰδιαίτερα τοῦ πράγματος, τὰ ὁποῖα ἐγὼ οὔτε γνωρίζω οὔτε ἠθέλησα ποτέ νὰ ἐξετάσω; Ὑβρίζω, ἐάν τοὺς λέγω ὅτι ἐφορτώθησαν αὐτοὶ καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ φορτῶνται τὸν τόπον, καὶ διὰ νὰ τοὺς κτυπήσω εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναφέρω ὅσα ἔκαμαν ἄλλοτε ὡς δημόσιοι ἄνθρωποι; Καὶ ἂν περιπαίζω καὶ τοὺς φίλους των, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς Καμαρίλλας καὶ τῆς Προπαγάνδας, ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ κάμω, ἔχω χρέος νὰ τὸ κάμω, καὶ δὲν ἤξεύρω διατί ἐσεῖς οἱ προκομμένοι δὲν θέλετε νὰ δημοσιεύεται ἐδῶ πολιτικὴ ἐφημερίδα γελοιογραφικὴ, ἐν ᾧ αὐτοὺς ὁ τρόπος εἶναι συγχωρημένος εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡσ. — Ἀλλὰ βγαίνουσι ἄλλοι καὶ σὲ ὑβρίζουν.

Λάζ. — Δὲν πταίω πάλιν ἐγὼ ἂν αὐτοὶ εἶναι ἐξαρτωμένοι καὶ ὑβρίζουν μοναχὰ γιὰ νὰ ξεθυμάσουν τὸ πάθος των, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε τὸ θάρρος νὰ εἰποῦν τί θέλουν — νὰ εἰποῦνε ὅτι θέλουν ναι καὶ νὰ νὰ μᾶς βάλουν ἀποκάτου ἀπὸ τὰ πόδια ἐκεῖ

νων τῶν δύο καταβοκυρέων τοῦ εἴπαμε.

Ἦσ. — Βλέπω ὅτι εἶναι κόπος χαμένος νὰ 'μιλῇ
κάνεις μὲ 'σένανε Τώρα πλέον ἀπελπίσθηκα πάω
νὰ τραβηχθῶ σπῆτι μου, καὶ ὅσαις φοραῖς ἀκούσω
νὰ μιλοῦν γιὰ πολιτικά ἢ θὰ φεύγω ἢ θὰ φράζω
τ' αὐτιά μου.

Λίζ. — Τῶξερα ποῦ ἔτσι ἔπρεπε νὰ τελειώσουμε.

Οἱ λύκοι καὶ τὰ πρόβατα

ἢ

Ἡ φιλία τῶν Χεσουϊτῶν.

(μυθος)

'Απ' τὴν αἰώνιαν ἔχθρα βαρεμένοι,
'Εζήτησαν τὰ πρόβατα κ' οἱ λύκοι
Εἰρήνη ἀναμεσόν τους πλὴν νὰ γένη,
Κ' ὑπόγραψαν εὐθὺς καὶ τὴ συνθήκη
Παρόμοια εἰρήνη ἔπρεπε νὰ φέρη
Καλὰ μεγάλα κ' εἰς τὰ δυὸ τὰ μέρη

Γιατὶ ἂν οἱ λύκοι πάντα, ἀπ' τὴ μεριά τους,
'Ἐνα κεφάλι ἀρπάζανε καὶ δύο,
Οἱ κύριοι πιστικοὶ μὲ τὴν προβιά τους
'Ἐφτιάναν καλαῖς γοῦναις γιὰ τὸ κρῖο
'Ἐστείλανε λοιπὸν ἀρνιὰ καὶ λύκοι
Πληρεξούσιους κ' εὐφρασαν τὴν συνθήκη.

Καὶ γιὰ νᾶναι ἡ συνθήκη ἀσφαλισμένη,
Τ' ἀρνιὰ στοὺς λύκους 'δῶσαν τὰ σκυλιά τους,
Καὶ στ' ἀρνιὰ πάλοι οἱ λύκοι, ἀγαγκασμένοι,
'Εδῶσαν τὰ μικρὰ λυκόπουλά τους
Κ' ἔτσι ἐγινῆκαν μεταξὺ τους φίλοι
'Αρνιὰ καὶ πιστικοὶ λύκοι καὶ σκύλοι.

Μὲν ἔπειτα ἀπὸ κᾶμποσο, — σὰν λύκοι
Τὰ λυκόπουλα ἐφθάσανε νὰ γίνουν, —
Ἐσχιζοῦν μὲ τὰ δόντια τὴ συνθήκη,
Κι' ἀρνὶ παχειὸ 'στὴ μάνδρα δὲν ἀφίνοῦν,
'Ἐνῶ οἱ γονεῖς, οἱ λύκοι, εὐθὺς πλακόνου
Τὰ μαῦρα τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ σκοτένου.

'Επιμύθιον.

Τοῦτο τὸ παραμῦθι μᾶς μαθαίνει
Τὸν ἔχθρὸ τὸ κακὸ νὰ πολεμᾶμε
'Ἡ εἰρήνη εἶναι καλὴ καὶ ζηλεμένη,
Καὶ πρέπει τὸν πλησίον μας ν' ἀγαπᾶμε
Μὲ τὸν ἄπιστον ὅμως ἢ φιλία
Εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια μία μαῦρία.

'Ο ἄπιστος ἔχθρὸς, κειὸς ποῦ 'δῶ πέρα
Καὶ πιστὸν κ' ἐθνημὸν μᾶς πολεμᾶει,
Εἶναι ὁ Χεσουϊτισμὸς — πανουκλα, λέρα —
Ποῦ ἂν δὲν τὸν φᾶμε, βέβαια θὰ μᾶς φᾶη
Πῶς εἶναι βολετὸ τ' ἀρνιὰ κ' οἱ λύκοι
Μεταξὺ τους νὰ κᾶμουμε συνθήκη;

'Επιστολὴ τοῦ σίρ Βουρκουμέλη πρὸς τὸν σίρ Καβαλουρίτη.

'Ελαβα, φίλε μου,
Τὴν φιλικὴ σου
Κ' ἱποτικώτατη
Στερνὴ γραφὴ σου,
'Ὅπου μοῦ ἔλεγες
Π' αὔριο μεθαῦριο
Τὴ δουλειὰ θὰ 'σιανες
'Απὸ τὸ Λαῦριο.

Αὐτὸ ποῦ εἶν' μπέρδεμα
Γιὰ τὸν καθένα,
Εἶναι εὐκολώτατο
Πράγμα γιὰ σένα
Καὶ μὲ ταῖς μύριας σου
Μάλιστα γνώσεις
Γλήγορα κ' εὐκολα
Θὰ τὸ τελειώσης.

'Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε
Τὸ εὐλογημένο
Βουνὸ πολύπαθο,
Κατατρεγμένο, —
Κι' ἄκουσε ἐν' ὄνειρο
Ποῦ προχθὲς εἶδα
Καὶ ποῦναι, φίλε μου,
Γιὰ ἐφημερίδα.

Προχθὲς τὸ χέραμα,
'Ὅταν 'ξυπνοῦσαν
Τὰ πουλιὰ δλόχαρα
Κ' ἐκελαιδοῦσαν,
Εἶδα σ' ἐν' ὄνειρο
Κειὸ τὸ χρυσὸ μου
Τὸ πολυστένακτο
Γλυκὸ ὄνειρό μου.

Εἶδα ποῦ δήμαρχο
Μ' εἶχαν ἐκλέξει
(Γιὰ ἰδὲς καὶ τ' ὄνειρο
Μὲ 'μὲ θὰ παίξῃ!),
Καὶ μ' ἔτρογύριζαν
Στεφανωμένο
Σ' ἀμάξι δλόλαμπρο
Καὶ χρυσωμένο.

Κι' ὅλοι ἐφωνάζανε
Μὲ τόση γλώσσα
Ζήτω κ' ἄς δήμαρχος
Καὶ μύρια ὅσα
Κι' ἀπ' τὰ παραθύρα
Μὲ τὸ μὲντίλι
Μ' ἔχρηταιούσανε
'Εχθροὶ καὶ φίλοι.

Ι. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΕΤΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΑΣ

Ταμπουρλονιάκαρα,
Βιολιά, τραγούδια,
Τύμπανα, τούμπανα,
Ἄνθη, λουλούδια,
Παντοῦ ἐσημαίνανε,
Παντοῦ ἐσκορπούσαν
Ἄπ' ὅπου μ' ἔσερναν
Καί μ' ἀπερνοῦσαν.

Κ' ἐγὼ (φαντάσου με!)
Ἰαμογελοῦσα,
Κι' ὄλους τρογύρου μου
Τοὺς ἄχαιροῦσα
Ὅσο ποῦ φθάσαμε
Στὸ δημαρχεῖο ...
Κ' ἐκεί μ' ἐπλάκωσε
Θέρμη καὶ κρίο.

Ὅπως καταίθαινα
Γιὰ ν' ἀναίθω,
Ὦχ! ὁ καθυμέναρος
Καὶ τί νὰ ἰδῶ;! ..
Εἶδα τὸν Λάζαρο
Ποῦ μ' ὠργισμένα
Βλέμματ' ἀχούμησε
Πάνου σ' ἐμένα.

Ὅντας εὐρέθηκα
Μύτη μὲ μύτη,
Φίλε τριφιλιτατε
Καβαλουρίτη,
Μ' αὐτὸν τὸν Λάζαρο,
Ὦ δυστυχία!
Ἐυπνάω, καὶ τ' ὄνειρο
Χάνω μὲ μία.

Ἄχ! οὔτε εἰς τ' ὄνειρο,
Οὔτε σ' ἐκεῖνο,
Δὲν θέλει δήμαρχος
Αὐτὸς νὰ μείνω
Σὲ τί κατάστιχο
Ὁμιμένα μ' ἔχει,
Ποῦ ὡς κ' εἰς τὸν ὕπνο μου
Μὲ κατατρέχει;!

Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρο
Ποῦ προχθὲς εἶδα,
Καὶ ποῦναι βέβαια
Γιὰ ἐφημερίδα.
Τὸ εἶδα στὸν ὕπνο μου ...
Ἀλλὰ φοβοῦμαι
Μήπως καὶ ἐξυπνοῦ
Τὸ ματαιοῦμε.

Στὸ στρώνω, διάβαστο,
Θὲ νὰ γελάστῃς,

Κι' ἀπ' ταῖς σκοτούραις σου
Ὅτ' διασκεδάστῃς
Καλαῖς ἀντάμωσες
Γράψε μου, ἂν θέλῃς
Καὶ μένω ὁ φίλος σου
Ὁ Βουρκουμέλης.

Μυρολόγι τοῦ Μέλλοντος Ἄσ....

Μία Τρίτη ὀμιμένανε!
Τὴν ἄλλη σέρνει,
Κ' αὐτὸ τὸ διάταγμα
Δὲν μοῦ τὸ φέρνει

Κ' ὄλο μοῦ κάζεται
Ποῦ τὸ λαβαίνω....
Ἡ Τρίτη ἔρχεται
Καὶ Μέλλον μένω.

Γι' αὐτὸ τὸ διάταγμα
Μίλησα τόσα,
Ποῦ μοῦ ζεράθηκε
Στὸ στόμα ἢ γλώσσα
Δύο χρόνιχ δλάκερα
Εἶναι ποῦ τρέχω,
Κι' ἀπ' τότε ἀνάσαι
Ποτὲ δὲν ἔχω.

Κι' σὺν ὁ δυστυχος
Τὴν ἐβδομάδα
Χάσκω γυρίζοντας
Εἰς τὴ Σπιανάδα
Ἡ μέραις φεύγουνε,
Ἐρχεται ἡ Τρίτη
Καὶ μένω πάντοτες
Μὲ τόση μύτη.

Fiori coltivai da Lazaro e destinai a la Compagnia Teatral.

Primo Fior

Destinà a la Prima Dosa assoluta

Laura Dondini.

Ah! se ti ga la vose come el viso,
Ti parerà, o Laura, su ste scene
Un anzolo calà dal Paradiso
Per consolar del nostro cor le pene:
Se la to vose al viso la somegia,
Ti ti sarà l'otara maravegia.

Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης Γεώργιος Κουστουδιώτης.

Τυπογραφεῖον Η ΙΟΝΙΑ.

